

ujema in nič dalji ni, taka roba je dobra roba. Kdor ima več sort usnja in hoče njegovo dobroto zvediti, naj od vsake sorte enak kos odreže, in naj ga natanko zvaga, nekoliko časa v vodo namakati dene, potem pa zopet zvaga; najboljše je tisto, katero po namaki nič težje ni, se je tedaj najmanj vode navzelo. Znamnje dobre teletine je, da so kože enakošne, čiste, jederčaste, tanke, maloprogaste; če telečjo kožo suho ošlataš, mora mehkega otipa ne pa ojstra biti. — Juhtino rusovsko so bili na Nemškem, Ogerskem in Francozkem ponarejati pričeli, al do zdaj so le usnje napravili, katero je po videzu rusovski juhtini sicer podobno, pa nima nikakor njenih lastnost. Znamnje prave rusovske juhtine je, da, če se mane, zavonja po sožganem usnji; to tudi okus pričuje.

Kdor rusovsko juhtino kupuje, se mora posebno pri kupovanju varovati, da premočene ne stakne, to je, take, ktera se je na morji ali sicer na vodah zmočila; te kože imajo belkaste in črnkaste lise po sebi, in če so bile rudeče, zgubé večidel vso rudečo barvo.

Razglas.

C. kr. kmetijska družba v Lincu bo 31. avgusta in 1. septembra napravila razstavo živine in kmetijskih orodij in mašin; s to razstavo bo družba sklenila tudi poskušnjo kónj v dirjanji in pa z vožnjo; tudi orali bojo, in kdor bo lepše in hitreje oral, bo prejel premijo.

Slavna kmetijska družba v Lincu je povabila tudi našo, naj skusi napraviti, da tudi kateri gospodarji iz Krajskega pridejo tisti čas v Linc.

Krajska družba naznanja to povabilo svojim častitim družbenikom, naj, kdor more, gré takrat v Linc, kjer bo gotovo marsikaj koristnega vidil.

Prijazna beseda o spominkih.

Bela Ljubljana, in ž njo slovenska domovina, spolnuje lepe dolžnosti spoštovanja in hvaležnosti do slavnih mož, verlih rojakov, ker se pripravlja s častnimi spominki očitno poslaviti Radeckega, Vodnika in Knobleherja, in s tem pokazati vesvoljnemu svetu, kako da spoznava in spoštuje zasluženja verlih junakov za državo, národnost in vero. Prav tako! ker kdor stavi drugim slavne spominke, slavi ravno s tem tudi sebe; država, národnost in vera so pa tudi trije tečaji, okoli katerih se suče vse naše življenje od zibeli do merzlega groba; za nje živimo, za nje moramo darovati vse dušne in telesne moči, ako hočemo biti zvesti državljani, pošteni domorodci in dobri kristjani. O tem ni nobene dvombe.

Kje pa naj bi se postavili omenjeni spominki?

Nisem poklican, vtikati se v te zadeve, vendar prosim, ne zamerite mi, ako razodenem svoje misli. Radeckemu ga mislite postaviti v sredo zvezdnega drevoredja, Vodniku na kak očitni kraj in za Knobleherja se še ni ustanovilo, kje: ali v kako cerkev, ali pa na pokopališe.

Velika lepota ljubljanskega mesta je brez dvombe zvezdno drevoredje (Sternallee). Ondi se shaja in spreha v hladivni senci košatega drevja ljubljanska gospóda, in ptujec, pridši v Ljubljano, ako se ogleduje le nekoliko po mestu, zaide gotovo tudi v to prelepo drevoredje. Zato pa skerbi hvalevredno mestna gosposka, da je ta kraj lep in vabiven za domače in ptuje. In glejte, tû sem bi jaz postavil vse tri spominke, (in kolikor bi se jih postavilo morebiti še v prihodnje) vsacega posebej na eno zeleno tratico med potmi po drevoredji. Ogradil bi jih z ličnimi železnimi ograjami, in sedanje lesene ograje do njih bi toliko odperl, da bi prišel lahko vsak do njih, ter ogledoval njih saj dopersne podobe in prebiral v kamen ali v železo zapisane spo-

minske besede. Zvezdno drevoredje, že zdaj lepo, bilo bi potem še toliko krasneje, ker bi ga zališali spominki imenitnih mož, ki jih po vsej pravici v zvezde kujemo zavolj njih mnogega zasluženja, in ki so in bodo tudi zmeraj nam in našim naslednikom svitle zvezde občudovanja in posnemanja — uzori ljubezni za cesarja, narod in vero. Šetajočega po sprehajališču bi hladilo prijazno drevje na telesu, ozir na spominke pa bi unemal dušo za vse blago, edino pravo in sveto. Lepota ljubljanskega mesta bila bi potem še le prava krasota — radovališe za dušo in telo.

Le zastran Knobleherja bi mi utegnil kdo ugovarjati, da se bolj spodobi njegov spominek v kako cerkev. Vprašam: zakaj? v katero in kam? Ne postavite ga lahko kam, da bi ne kazili in žalili ž njim sedanje enoličnosti v cerkvi. Ljubljana in vsa domovina se je vdeleževala njegovega dela in truda; postavite tudi njegov spominek na prav očitni kraj, „da vidijo njegove dobre dela in hvalijo Očeta, ki je v nebesih.“ Truplo njegovo pa naj počiva ondi, kjer je zdaj, — in kar bi se potrosilo na njegovo prepeljavo, naj se oberne bolj v prid nesrečnih zamurcov.

To so moje misli o spominkih. Vseč so bile še vsakemu, komur sem jih razodel, ali bodo tudi Vam? — Probate omnia, et quod bonum, tenete!

V Cérknici.

Andrej Likar.

Nove bukve o krajskem polku.

Ni davno, kar je prišla v Gradcu knjiga v nemškem jeziku na svitlo z napisom: „Geschichte des k. k. Prinz Hohenlohe-Langenburg-Infanterie-Regiments Nr. 17 seit dessen Errichtung 1632 bis 1851 von dr. F. Steiner, ehemaligem Auditor im Regimente.“ To je: „Zgodovina c. k. infanterijnega *) regimenta knez Hohenlohe-Langenburgskega št. 17 od leta 1632, ko je bil osnovan, do leta 1851, od dr. F. Steiner-a, bivšega regimentnega auditorja.“

Regiment, kterega zgodovino popisuje imenovana knjiga, je naš krajski regiment. Napravljen leta 1632 je eden najstarejših polkov cesarskih; ker cesarska armada ima samo sedem regimentov, kateri so stareji od tega. Zgodovina pripoveduje, da je bil že v kervavi bitvi pri Lützen-u (6. nov. 1632), v kateri je bil junaški švedski kralj Gustav Adolf ustreljen; gledé občne avstrijske zgodovine spada tedaj naprava našega regimenta v žalostno dobo, ko je 30letna vojska pod cesarjem Ferdinandom II. zemljo našega cesarstva s kervjo napajala. Do leta 1817 se ta regiment ne tiče nič naše domovine; imenovano leto se je preselil iz Českega na Krajsko. Od tega leta do jeseni 1847 je šel dvakrat na Italijansko, kamor so ga punti klicali, namreč 1820 do 1821 in potem zopet 1831 do jeseni 1835. Leta 1845 (24. septembra) je prejel tri nove bandera, s kterimi si je tri leta pozneje zopet v Italii slavne vence hrabrosti pribojeval. Černi oblaki so se začeli namreč že leta 1847 na političnem obnebj Evrope zberati in rajnki maršal Radecki je sprosil iz Dunaja več regimentov v Italijo, med kterimi je odrinil naš regiment 1. in 3. novembra 1847 iz Ljubljane. Leta 1848 je užgal francozki punt hude viharje skorej po celi Evropi. Italijani so se vzdignili in kmalo za njimi Madžarji. Sardinski kralj, Karl Albert, pohlepen po večjem posestvu, se je združil z italijanskimi puntarji in prevlekel italijanske dežele našega cesarja z vojsko, ktera mu je pa prinesla namesti slave in večjega posestva sramoto in smert. V celi italijanski vojski, od začetka punta v Milanu 19. marca 1848

*) Infanterija ali pešci se imenujejo te verste vojaki po neki španjski kraljični, ktera je, da je svojega premaganega očeta otéla, zbrala množico péš mož, s kterimi je Maure premagala. Kraljične se imenujejo na Španjskem infantinje; in od tod ime „Infanterie.“